

Sygn. akt IV KK 221/21

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2021r.

sprawy **T. K.**

skazanego za czyn z art. 200§1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k. i inne

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 1 października 2020r., sygn. akt

VI Ka [...], utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w R. z dnia 23 grudnia

2019r., sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiste bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Na wstępie zważyć należy, że rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego ograniczyło się do utrzymania w mocy orzeczenia Sądu Rejonowego. Sąd Odwoławczy nie dokonał żadnych zmian w zaskarżonym wyroku, a tym samym nie czynił żadnych własnych ustaleń faktycznych ani nie dokonywał samodzielnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Z tego względu uznać należy, że postawione w kasacji zarzuty naruszenia art. 4 k.p.k., art. 5 k.p.k. i art. 7 k.p.k. w zw. z art. 193§1 k.p.k. w zw. z art. 200§2 k.p.k. i art. 201 k.p.k. mogły być

skierowane wyłącznie pod adresem Sądu I instancji. Zarzuty te nawet czysto formalnie nie odnoszą się do wadliwego przeprowadzenia kontroli instancyjnej – nie sformułowano choćby zarzutu obrazy art. 433§2 k.p.k.

Ponieważ konstrukcja zarzutów kasacyjnych oraz ich uzasadnienie nie pozwalają na przyjęcie, że intencją skarżącego było zarzucenie Sądowi Okręgowemu przeprowadzenia niewłaściwej, czy niekompletnej, kontroli odwoławczej pod kątem podobnych w swej treści zarzutów podniesionych w złożonych apelacjach, jedynie na marginesie należy wskazać, że na stronach 7-9 (oraz 3-4) motywów pisemnych, Sąd Okręgowy odniósł się do sformułowanych w apelacji obrońcy zarzutów obrazy art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 5§2 k.p.k. i art. 4 k.p.k. Rozważania Sądu Odwoławczego, mające na celu wykazanie prawidłowości rozumowania Sądu I instancji cechuje logika, racjonalność i pełne osadzenie w realiach niniejszej sprawy.

Analiza uzasadnienia Sądu Rejonowego nie potwierdza zarzutu uwzględnienia przez ten Sąd wyłącznie okoliczności przemawiających na niekorzyść skazanego i tworzenia hipotez nieopartych na materiale dowodowym. Wręcz przeciwnie, uznać należy, że ocena zgromadzonego i ujawnionego w sprawie materiału dowodowego dokonana przez ten Sąd jest pełna, wyczerpująca i zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego. Sąd I instancji nie pominął żadnego dowodu, omówił każdy z nich w sposób rzetelny, wskazując w jakim zakresie i dlaczego określone dowody uznał za wiarygodne albo odmówił im tej cechy. Wnioski Sądu Odwoławczego, który odniósł się w sporządzonym uzasadnieniu do wszystkich zastrzeżeń skarżących sformułowanych we wniesionych apelacjach i należycie wykazał ich bezzasadność, były więc w pełni uprawnione.

Zważyć także należy, że w treści zwykłych środków odwoławczych ani skazany, ani jego obrońca nie postawili zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 7 k.p.k. w zw. z art. 193§1 k.p.k. w zw. z art. 200§2 k.p.k. i art. 201 k.p.k. Tym samym nie sposób czynić Sądowi Okręgowemu zarzutu nieodniesienia się do kwestii związanych ze sporządzonymi w sprawie opiniami sądowo-lekarskimi, w szczególności zaś sądowo-psychologicznymi i psychiatrycznymi, skoro skarżący nie wskazali w treści apelacji żadnych wątpliwości związanych, czy to z nimi

samymi, czy ich oceną dokonaną przez Sąd I instancji. W tym zakresie wskazać jedynie trzeba, że Sąd Odwoławczy poruszył kwestię wpływu stanu zdrowia skazanego na zdolność popełnienia przez niego przypisanego mu czynu z art. 200§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (str. 5 uzasadnienia, pkt 3.1. lit. b), wskazując nie tylko na różnice czasowe pomiędzy zachowaniami skazanego w stosunku do małoletniej pokrzywdzonej a wystąpieniem u niego schorzeń wiążących się z problemami natury seksualnej, ale też na brak związku pomiędzy tymi dolegliwościami, a możliwością dokonania przypisanego mu czynu.

Tym samym uznać należy, że kontrola instancyjna przeprowadzona przez Sąd Odwoławczy była kompletna i konstruktywna, a przez to prawidłowa.

Odnosząc się zaś bezpośrednio do zarzutów postawionych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia podnieść trzeba, że w postępowaniu kasacyjnym zarzut naruszenia art. 4 k.p.k. nie może stanowić samodzielnej podstawy odwoławczej, gdyż w przepisie tym sformułowano jedną z generalnych zasad rządzących procesem karnym, która to zasada znajduje następnie konkretyzację w części szczegółowej kodeksu. Zatem treścią zarzutu może stać się jedynie naruszenie tych konkretnych, szczegółowo wskazanych przepisów, nie zaś zasady generalnej. Podobnie art. 5§2 k.p.k. dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd rozpoznający sprawę, nie zaś wątpliwości którejs ze stron co do prawidłowości rozstrzygnięcia dokonanego przez ten sąd. Wskazać należy też, że co do zasady zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. podnoszony może być w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne – taka zaś sytuacja, jak już wskazano wyżej, nie miała miejsca w niniejszej sprawie.

Podsumowując, autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia o rażącym charakterze, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.

